

lagde, jeg tror næsten, det var en 5—6 Mill. Kr. foran mig paa Bordet. Det er jo ikke hver Dag, at en Finansminister i dette arme Land faar en saadan Present budt sig, saa hvis jeg blot troede, at Millionerne havde ligget der, vilde jeg have været det ærede Medlem oprigtig taknemmelig. Ulykken er blot den, at jeg tror ikke, de ere der. Nu vilde det være en lidet frugtbar Anvendelse af Tiden, selv om det var lykkedes mig i Farten at opfangе det ærede Medlems Tal, at drøfte dem indgaaende her. Jeg har angivet min Beregning, og den er saa simpel, saa let kontrolabel, at jeg med stor Tryghed kan bede ærede Medlemmer her i dette Ting, hvilket Parti de end maatte tilhøre, om at anvende blot de 5 Minutter, som skulle til for at gennemlæse denne Del af mine Udtalelser her forleden Dag ved anden Behandling; Tallene ere ikke mere indviklede end, at de, som sagt, med stor Letthed lade sig kontrolere, og jeg fortrøster mig til, at de skulle blive staaende. Den højtærede Ordfører gjorde jo heller ikke noget Forsøg paa at rokke ved disse Tal, saaledes som de ere fremførte. Hvorledes det ærede Medlem kommer til sit Resultat, kunne vi drøfte i Fællesudvalget. Det lykkedes mig, tror jeg, at opfange to Ting, hvor jeg synes, det ærede Medlem ikke havde Ret. For det første regnede han det Skattebeløb, han mente var for meget beregnet, til 1 Mill. Kr. paa Kultolden. Men da jeg beregnede Skattetil læget i Forhold til den vedtagne Finanslov for 1912—13, saa kan Kultoldstillæget jo ikke komme til at figurere dér med mere end knapt $\frac{1}{4}$ Million. Der er dog allerede dér en Difference mellem det ærede Medlem og mig. Lige saadan regner han 1 Million sikker Fremgang paa Arveafgiften, hvilket jeg, som jeg forleden Dag nærmere havde Lejlighed til at forklare, paa ingen Maade kan godkende. Jeg tror ikke, at der kan rokkes ved de Tal, jeg anførte, som i høj Grad vise, at Arveafgiften, selv hvor den er i Ro, selv hvor der ikke kan være Tale om Overgangsperioder, som Tilfældet var ved vor gamle Arveafgift, kan springe frem og tilbage med saa stor Forøgelse og Formindskelse, at vi stundom naa op til en Forskel af næsten 50 pCt. fra Aar til andet, uden at der, saaledes som ved de andre Skatter, er nogen klar og bestemt Udviklingslinie i den. Disse Erfaringer fra Fortiden vise klarligen, at man ikke kan benytte et enkelt Aars Fremspring i Afgiften til derpaa at bygge en Finansplan, som i alt Fald skulde

holde i en Periode af 5 Aar. I Finansaaret 1910—11 gav Arveafgiften 2,433,000 Kr. Hvis det ærede Medlem faar Ret i sin Formodning om, at den i Finansaaret 1911—12 vil give 4 Mill. Kr., saa kan dette, da den nye Arveafgiftslov dog har bestaaet saa længe, som den har — Loven blev vedtagen her i 1908 —, og da altsaa Overgangsperioden nu i det væsentlige maa være overvunden, kun forklares ved det Fænomen, som Arveafgiften i saa høj Grad altid har vist: at den er af en stærkt springende Karakter; og vi kunne paa ingen Maade paa et saadant enkelt Aars Resultat bygge noget for Fremtiden, i alt Fald ikke nær i den Udstrækning, som det ærede Medlem her vil gøre gældende.

Dernæst forekommer det mig, at det ærede Medlem slog mine to tidligere Tal for Nybevillinger paa Tillægsbevillingsloven paa $1\frac{3}{4}$ Million og Tallet for de finansielle Virkninger for Finansaaret 1912—13 af de ny foreslaaede Love sammen til saadant noget som 2—3 Mill. Kr. Det ene Tal var $1\frac{3}{4}$ Million, det andet Tal 2 Millioner. Maaske ogsaa denne Sammendragning kan have gjort sit til, at det ærede Medlem er kommen til saa lyst et Resultat. Endelig maa jeg gentage min Bemærkning fra forleden Dag om det utilstedelige i kun at regne med de nye Indtægter, som Erfaringerne have vist ned til den sidste Tid, uden at ville regne med den Udgiftsforøgelse, som allerede maa siges at være sikker for Finansaaret 1912—13. Vil man tage Erfaringerne med Hensyn til Indtægtsforøgelsen ned til den 31. Marts, skal man afgjort ogsaa tage Erfaringerne med Hensyn til Udgiftsforøgelsen ned til samme Dato. Det ærede Medlem mente, at Statsbanernes Overskud var alt for lavt budgetteret. Jeg erkender, at det ærede Medlem indrømmede, at jeg kunde ikke gøre andet end tage Tallet fra Statsbanerne, det har det ærede Medlem meget loyalt erkendt, men jeg tror ogsaa, at vi skulle være varlige med at addere nogle Hundredtusinder end sige Millioner til det Tal, Statsbanerne have opgivet. Hvis ærede Medlemmer ville se, hvorledes Statsbanerne have budgetteret i de to foregaaende Aar, ville De se, at det er slaaet ret godt til. I 1909—10 var Indtægtsbudgettet 43,730,000 Kr., Regnskabet 44,054,000 Kr., det slaar endogsaa særdeles godt til; i 1910—11 var Indtægtsbudgettet 45,210,000 Kr., Regnskabet 45,408,000 Kr. Det synes at tyde paa, at man i Statsbanerne dog har en vis Øvelse i at budgettere, saa at Budget og Regnskab, der dog dreje sig om